

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2018. augusztus hóban: (Jer. 15, 20.):

„Erős ércfallá teszlek ez előtt a nép előtt. Harcolni fognak ellened, de nem győznek le, mert veled vagyok, hogy megmentselek és megszabadítsalak, - mondja az Úr.”

Tematizálás -. Kedves Nővéreim és Testvéreim ! Ma is arról elmélkedünk, annak a titkát fessegetjük, hogy az ember hogyan és miként munkálkodik együtt az Istennel, azzal az Istennel, aki „felelős főszerkesztője” belső életünk formálásának. Ő az, aki „*sebet ejt, de be is kötözi.*” (Jób 5,18), gyógyít, újjáéleszt, harcol értünk és a lelkünkért, s ha kell, kineveli bennünk egy-egy testreszabott tövissel - az alázatot, a szelidséget, az önuralmat, vagyis a krisztusi erényeket. Nemcsak egyszerűen társunk az életben, hanem munkatársunk és harcostársunk is. Nemcsak velünk, de bennünk is él. Nemcsak vár minket az üdvösségre, de ráadásul még menedzsel is végtelen jóságával, hatalmával és bölcsességével. Mint apa kisleányát, megtanítja a lelki fegyverek forgatására. Önállóságra és talpraesettségre nevel. Amit nekünk kell megtennünk, azt nem teszi meg helyettünk. engedni, hogy gyakorlatozás közben elessünk, megüssük egy kissé magunkat, s felfogjuk a veszélyt, mint veszélyt. De szembe rajtunk, s segítő karja a közelünkben. Ha rosszkodunk és keresztbe teszünk neki, megrezdül valami rajta is, meg rajtunk is. De mihelyt bocsánatot kérjük, magához ölel, s folytatjuk a tanulást. Megtanulunk járni (a hitben), beszélni (a szeretet nyelvén), s viselkedni (a Szentlélekben.) Olyan lesz, mint egy edző: A kis puhány nebulóvirágokból küzdelemre alkalmas harcosokat nevel ki belőlünk. Míg a hitelenség bátortalanra tesz, addig a hit bátorságot ad; s a hit Szerzője Jézus, még inkább adja ezt a bátorságot – csak egy esetet vegyünk, mondjuk a viharzó tavon: *Jézus ....megszólította őket: „Bátorság! Én vagyok, ne féljétek!”* (Mt.14,27). Egész életünk az Úrban - egy formálódás, belső alakulás. Nem vagyunk még készek, még nem formálódott ki bennünk Krisztus - félkész állapotban vagyunk. Az „új minőség” csak igen haloványan vibrál arcunkon. Még hátra van sok megpróbáltatás, mint formáló erő, s főleg ez akkor lesz látható, ha a tanítvány elnyeri az Erősség Lelkét a Magasságbelől. Miként kezdetben: *„Erőt öntöttek a tanítványok lelkébe, bátorították őket, hogy tartsanak ki a hitben, mert „sok szorongatás közepette kell bejutnunk az Isten országába.”* (Apcsel14,22).

Téma. – Félünk a megpróbáltatásoktól – no és ez természetes – pedig ha jól meggondoljuk, ezek azok, melyek minket **előbbre visznek a krisztusi ember-formálódás új minősége felé.** Meg kell újulnunk, új emberré kell válnunk. Egész életünk egy formálódás, mégpedig a tökéletesség felé, aki maga az Isten. Hiszen Istenhez készülünk, aki egyedül a szent, az Úr, s a Tökéletesség. Ez pedig csak az Ő ereje által, mégpedig az Ő formáló ereje által - aki maga a Szentlélek - jöhet létre. Így alakulhat ki bennünk Krisztus arca, Isten eredeti, dicsőséges képmása. Belépni Isten Országába, (röviden:Istenbe) csak a teljes tökéletességre jutott állapotban lehetséges. Azért mondja Urunk a gazdag ifjúval való találkozás végén az üdvösségről: *„Embernek ez lehetetlen, de az Istennek nem. Mert az Istennek minden lehetséges.”* (Mk.10,27.) Pedig a gazdag ifjú megtartott szépen minden parancsot, s Jézus nem cáfolta őt meg ebben az állításában, (nem mondotta neki:Nincs igazad,nem tartottál meg minden parancsot) ; mégis - egy elvesztett életnek tűnik ennek az ifjúnak az élete, éppen azért, mert nem formálódott, mert csak állt egy helyben: Katonásan megtartott mindent. Természetesen meg kell tartanunk mindent, de ez csak az alap: Mondhatnám: Egyszerű ószövetség. A két kőtábla a szívünkben. Mózesi alap, s ezért Jézus első látásra meg is kedvelte az ifjút. Csak az a baj, hogy azután nem adta át magát a növekedésnek, a formálódásnak, s megkövesültek a kőtáblától belső világának húsredői. A kőszívű ember fiai közé soroltatott. Pedig egész életünk éppen ezért adatott, hogy az ősszülektől és eleinktől elformálódott mivoltunkat átformálja Isten, az Ő teremtő és újjáteremtő Lelke által. Adatott nekünk egy tökéletes Minta: (Jézus) - (mondhatnám: szabásminta), aki azért jött, hogy megújítson mindent, minket is. A megújulás – egy újjászületés. *„Nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születtetek újjá, az Isten élő és örök szava által.”* (1Pt1,23). Ő ad nekünk egy megbízható, a belső élet számára szóló koreográfiát, vonalvezetést - vagyis a Krisztus követése útját. *„Mi pedig mindnyájan, akik földetlen arccal tükrözzük vissza az Úr dicsőségét, a dicsőségben fokról fokra hozzá hasonlónak változunk át, az Úr Lelke által.” Mivel Isten irgalmából ez a hivatásunk, nem veszítjük el bátorságunkat”.* (II.Kor. 3, 18.) Ez direkt irány a megdicsőülés felé. Így és ettől fogva létünk nem az összeomlásba torkollik már bele, hanem a kibontakozásba és a létteljességbe. Már az ószövetségi próféta is vizionálta ezt a drága és ígéretes valóságot. Ezt írja: *A dicsőség koronája leszel az Úr kezében, királyi fejdísz Istened*

kezében. (Iz62,3). Ez, a Krisztusban megújult ember napról-napra formálódik. Formálja őt a benne élő Jézus, akiben él, s akinek egykori sorsa - most a tanítvány életében is - szinte megjelenik. Jézus próbatétele és szenvedése pedig - sorozatban - acélozza, mint a pörölycsapás a vasat. Szívós, erős ércfallá válik, aki markánsan és erőteljesen felkészül arra, hogy mindent kibírjon és elviseljen. - A tanítvány az alázat útját járja - alázatos lélekkel. A szenvedés, bántalmazás, gúnyolódás útját – tűrő lélekkel. Tudja, hogy Valaki tud róla, útjának minden borzadályáról és az ő türelmének mélységéről is. Hiszen az a Valaki hasonló utat járt be, még nagyobb borzadállyal szegélyezett utat: Mi úgy mondjuk: A kereszttutat. Ha valaki, akkor Ő biztosan tudja, „*hogymi a szenvedés*”, (Iz. 53, 3.). De tudja mindkettő: A tanítvány is, a Mester is, hogy „*a mostani pillanatnyi könnyű szenvedés a mennyei örök dicsőség túláradó mértékét szerzi meg nekünk*”. (II.Kor.4,17.) A szenvedés nevel, formál, alakít, nemesít és fölemel: Ahogy a kereszttet felemelték a Keresztre-feszítettel együtt. A tanítványt sem minden esetben neveli, edzi, alakítja és nemesíti a szenvedés, csak akkor, ha a Keresztre-feszítettel együtt éli át gyötrelmeit; (vele együtt emeltetik föl.) A hit ugyanis nemcsak egy agyban lezajlott döntés Jézus mellett, s nemcsak egy kimondott kijelentés:Elfogadom Jézust Uramnak! – Hanem egy mély szolidaritás Jézussal, a szenvedés kohójában. Ekkor nyer igazolást hitvallásunk szava. Nyilván, a szenvedő Jézus váltott meg minket, s nem egymagában a szenvedés. A mi szenvedésünk lehetőség csak arra, hogy elméleti, szóbeli hitdöntésünk valóságosan érintkezzen Jézussal. Így válik a szenvedés a hitnek hitelesítő pecsétjévé. Ettől nyerünk áttüzesedet hitet, beteljesült kapcsolatot, megacélozott, halálra szánt, végleges, érces döntést.

Akció-program. - Nehéz időkre lehet számítani. Az előszele már megérkezett. Isten háza népét most rostára teszik. Aki csak lazán kötődik Jézushoz, félő, hogy elsodorja a hitetlenség szellemének áradata. Erőteljessé kell válnunk, ha az Úrral való életünket valaminek is nézzük, (s nemcsak egy társadalmi társasjátéknak).Személyes mélységre van szükség. Isten:Személy, (s minden személyiség Koncentrátuma), tehát a személyi kapcsolat mélyítésére minden adva van. A szenvedés az ásó: Lelkünk földjét, de testünk földjét is mélyen ez hasogatja, mélyíti. De ez az elmélyülés egész lényünket, existenciánkat elmélyíti, mintegy rendíthetlenné teszi.

Tanúságtétel. - Alapjában véve bátoritan vagyok. Mégis emlékezetes maradt számomra egy eset, amikor Isten erőt és bátorságot öntött belém. Már régi történet, de elevenen él bennem, mintha tegnap történt volna. Vasárnapi misémre mentem A bejárati ajtónál egy jó darab ember várt, felém tartott késsel. Borszag áradt belőle és rám üvöltött:Adjon pénzt! - Alig hittem a szememnek: Egész a torkomig tartotta a hegyes tört. Valami ilyesfélét

mondhattam neki:Vigye innét, s menjen tovább:

De jött velem a késsel együtt, s megismételte még hangosabban: Nem érti.: Adjon pénzt, vagy megölöm! Nagyon közönséges jelenet volt, de én nagyon féltem.. Nagyon sóhajtottam:Ez volt az imám. Több időm nem maradt. – Ekkor és ezután kissé félig-meddig elnevettem magam:Menjen,már, maga egy rendes ember, maga ilyet nem tesz meg, de tegye már le azt a kést. Ekkor ért oda egy templomba jövő, nevén szólította késes „barátomat”, aki egy kis huzavona után jobbnak látta, ha feladja. A veszély elmúlt, de utólag, mint a hideglelés rám szakadt a remegés. Most már nem nevettem:Hálát adtam – remegve.

Igei ima. - Jézus, Te olyan jó vagy, hatalmas és erős. Mégis, mit csináltak Veled és Belőled? Hol volt az erőd? – Ugye, irántunk való szeretetedbe rejtetted azt el? Nagyon sajnállak, s főleg azt sajnálom, hogy magam is benne vagyok ebben titokzatos büntényben. Most látom csak, hogy' el tud torzulni egy ember. A Te szent eltorzulásodra kérek: Formálj át, s szilárdíts meg a jóban. Ámen

Levelelőláda

Minden kedves Fi- és Nőveremnek lelki Erősség kegyelmét kívánom imavarszeretettel. : Karoly, Karcsi atya, testvér